

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 10Sa/8/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7018200185
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kotora
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7018200185.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach, sudcom JUDr. Marekom Kotorom, v právnej veci žalobkyne: L. H., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť P. J. T., bez cestovného dokladu, za účasti maloletých cudzincov: 1. V. H., nar. XX.XX.XXXX, 2. N. H., nar. XX.XX.XXXX, 3. N. H., nar. XX.XX.XXXX a 4. P. H., nar. XX.XX.XXXX, toho času umiestnení v Ú. W. D. W. E. B., zastúpení Centrum právnej pomoci, so sídlom Námestie slobody 12, 810 00 Bratislava, IČO: 307 988 41, týka sa Kancelárie Košice, Murgašova 3, 040 41 Košice, proti žalovanému: Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Oddelenie cudzineckej polície PZ Nové Zámky, Bitúnkova 8, 940 02 Nové Zámky, o správnej žalobe vo veci zaistenia zo dňa 24.01.2018 proti rozhodnutiu žalovaného č. PPZ-HCP-BA12-2-011/2018-AV zo dňa 11.01.2018, takto

rozhodol:

I./ Z r u š u j e rozhodnutie žalovaného Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Oddelenie cudzineckej polície PZ Nové Zámky, Bitúnkova 8, 940 02 Nové Zámky č. PPZ-HCP-BA12-2-011/2018-AV zo dňa 11.01.2018 týkajúce sa žalobkyne: L. H., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť P. J. T., bez cestovného dokladu.

II./ N a r i a d ť u j e žalovanému, aby žalobca: L. H., nar. XX.XX.XXXX a maloletí cudzinci: 1. V. H., nar. XX.XX.XXXX, 2. N. H., nar. XX.XX.XXXX, 3. N. H., nar. XX.XX.XXXX a 4. P. H., nar. XX.XX.XXXX, boli bezodkladne prepustení zo zaistenia.

III./ Žalobkyni p r i z n á v a voči žalovanému právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa správnou žalobou zo dňa 24.01.2018 domáhala zrušenia rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BA12-2-011/2018-AV zo dňa 11.01.2018 a nariadenia bezodkladného prepustenia jej a maloletých detí zo zaistenia. S napadnutým rozhodnutím nesúhlasila v celom rozsahu z dôvodu, že vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, žalovaný nedostatočne zistil skutkový stav veci a na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Napadnuté rozhodnutie je taktiež nedostatočne odôvodnené z pohľadu účelnosti a efektivity zaistenia žalobkyne, čo spôsobuje jeho nepreskúmateľnosť.

2. Rovnako tvrdila, že napadnuté rozhodnutie vykazuje prvky zmätočnosti a tým aj nepreskúmateľnosti z dôvodu nedostatočného ustálenia zákonného účelu zaistenia žalobkyne. Poukazovala na nejasnosti uvedené v rozhodnutí o administratívnom vyhostení žalobkyne vydaného dňa 12.01.2018, pričom mala za to, že žalovaný nedostatočne ustálil zákonný účel zaistenia žalobcu v zmysle § 88 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, keďže v rozhodnutí o zaistení uvádza ako účel zaistenia písmeno b) tohto ustanovenia (administratívne vyhostenie), hoci v rozhodnutí o administratívnom vyhostení žalobkyne ako zákonom

podklade pre zaistenie žalobkyne uvádza písmeno d) citovaného ustanovenia (readmisiu - vrátenie podľa medzinárodnej zmluvy).

3. Rovnako mala za to, že zaistenie je napriek zmätočnosti rozhodnutia aj neúčelné a neefektívne, pretože žalobkyňu a maloleté deti nemožno vyhostiť do domovskej krajiny, ani do inej krajiny pre právne, aj faktické prekážky. Žalovaný pochybil, keď v konaní, ani v odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa nezaoberal skúmaním účelnosti a efektívnosti zaistenia žalobkyne a v rozpore so zákonom o pobyte cudzincov neuviedol konkrétnu krajinu, do ktorej má byť vyhostená a následne sa ani nezaoberal skúmaním prekážok vyhostenia vo vzťahu ku krajine, do ktorej má byť údajne vyhostená. Zaistenie je čisto formálne a neúčelné, v dôsledku čoho je držanie v zaistení v rozpore s článkom 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru.

4. V rozhodnutí o administratívnom vyhostení, ako aj v rozhodnutí o zaistení žalobkyne žalovaný v rozpore s § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov neurčil konkrétnu krajinu, kam má byť žalobkyňa vyhostená a preto logicky nie je ani možné dostatočne preskúmať základnú podmienku zaistenia žalobkyne, ktorej je jej vyhostiteľnosť, respektíve účelnosť zaistenia a v súvislosti s tým aj nepochybne relevantné otázky súvisiace s dĺžkou zaistenia, ako sú efektívnosť, včasnosť a účelnosť. Takisto doplnil, že v napadnutom rozhodnutí žalovaný neodôvodnil náležite a na individuálnom princípe prejednávania veci dĺžku stanovenej doby zaistenia. V zmysle ustálenej rozhodovacej praxe všeobecných súdov je takéto pochybenie podstatnou vadou, ktorá ovplyvňuje zákonnosť celého rozhodnutia, pretože doba zaistenia je esenciálnou zložkou inštitútu zaistenia. Neozrejmil svoju právnu úvahu prečo pristúpil k zaisteniu na dobu dvoch mesiacov, keď na základe svojej praxe musel mať vedomosť o faktickej, aj právnej nevyhostiteľnosti žalobkyne. Keďže neuviedol konkrétnu krajinu, kam má byť vyhostená, nie je vôbec zrejmé, na základe akých dôkazov dospel k stanovenej dĺžke doby zaistenia.

5. Podotkla, že z dôvodu riadnej identifikácie účastníkov konania, čo platí aj pre maloletých cudzincov, sa javí ako nevyhnutné ich riadne identifikovanie vo výroku aj v záhlaví napadnutého rozhodnutia, a to s uvedením nielen ich mena, ale aj priezviska dieťaťa.

6. Poukázala nato, že v zaistení sa nachádza spolu s maloletým cudzincom, pričom žalovaný nerešpektoval ustálenú rozhodovaciu prax kasačného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej deti by nemali byť pozbavené osobnej slobody a to bez ohľadu na to, či majú zákonného zástupcu alebo sú bez sprievodu (napríklad vo veci Muskhadzhiyeva a ďalší proti Belgicku, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10SzaK/11/2016 zo 17.10.2016, 10Sza/12/2016 zo 14.06.2016 a 1SzaK/14/2016 zo 04.11.2016). Medzinárodný princíp najlepšieho záujmu dieťaťa sa musí aplikovať v každom správnom, či súdnom konaní, ktoré sa môže dotýkať dieťaťa. Pokiaľ sú k dispozícii v systéme také alternatívy, akými sú napríklad špecializované ubytovacie centrá a zariadenia pre žiadateľov o azyl, potom treba tieto opatrenia uplatniť ako prvé. Aj v zmysle odporúčania Rady Európy (Odporúčanie Rady ministrov REC(2003)5 zo 16.04.2003) sa zaistenie žiadateľov o azyl má okrem iného uskutočniť iba po dôkladnom preskúmaní jeho nevyhnutnosti v každom jednotlivom prípade. Rovnako za nesprávne považovala tvrdenie žalovaného, že jeho umiestnením maloletého cudzinca v zariadení pre cudzincov spolu s ním žalovaný predišiel ich odlúčeniu a umiestneniu do opatery orgánov sociálnej kurately, nakoľko takýto potup by ani nebol v predmetnej veci prípustný v zmysle zákona o rodine, keďže neboli naplnené zákonné dôvody pre odňatie dieťaťa. V odôvodnení rozhodnutia žalovaný popisuje vybavenie a sociálnu pomoc zo strany zariadenia pre umiestnených cudzincov. V tejto súvislosti poukázal na rozhodovaciu prax NS SR a ESLP vo veciach zaisťovania rodín, ktorá považuje za neprijateľné zaisťovanie rodín s deťmi aj v prípade, že boli zariadenia prispôsobené umiestňovaniu rodín prípadne maloletých cudzincov a rozhodovacia prax zakazuje postihovanie maloletých za nelegálny status ich rodičov a aj na oveľa kratšiu dobu, ako je to v prejednávanej veci. S ohľadom na najlepší záujem maloletého cudzinca v nízkom veku navrhla ich bezodkladné prepustenie.

7. Žalovaný napadnutým rozhodnutím č. PPZ-HCP-BA12-2-011/2018-AV zo dňa 11.01.2018 podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej „zákon o pobyte cudzincov“ resp. „ZoPC“) zaisťoval žalobkyňu a maloletého deti: 1. V., nar. XX.XX.XXXX, 2. N., nar. XX.XX.XXXX, 3. N., nar. XX.XX.XXXX a 4. P., nar. XX.XX.XXXX, na základe vykonateľného rozhodnutia o administratívnom vyhostení vydaného Oddelením cudzineckej polície Policajného zboru Nové Zámky pod č. PPZ-HCP-BA12-1-008/2018-AV dňa 12.01.2018 (správne

číslo PPZ-HCP-BA12-2-008/2018-AV) a umiestnil ich v Ú.C. W. D. W. E. B.. Podľa § 88 ods. 4 ZoPC stanovil dĺžku doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 12.03.2018.

8. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na to, že účastník konania bol dňa 12.01.2018 kontrolovaný hliadkou v blízkosti bývalého hraničného priechodu Š., pričom nevedel hodnoverným spôsobom preukázať svoju totožnosť a preto bolo voči nemu aj začaté konanie vo veci administratívneho vyhostenia podľa § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov. V priebehu konania o administratívnom vyhostení bolo voči nemu vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení č. PPZ-HCP-BA12-1-008/2018-AV zo dňa 12.01.2018, na základe ktorého bol účastník konania administratívne vyhostený z územia Slovenskej republiky (ďalej „SR“) z dôvodu, že má na území SR neoprávnený pobyt, pričom nebola určená lehota na vycestovanie. Pokiaľ sa týka alternatívnych foriem k zaisteniu podľa § 89 ods. 1 písm. a) a b) zákona o pobyte cudzincov, žalovaný uviedol, že účastník konania podmienky stanovené v tomto zákonom ustanovení nevie splniť a z toho dôvodu správny orgán nemohol takúto povinnosť uložiť. Dôkladne sa zaoberal daným ustanovením a dospel k záveru, že tento si nevie preukázať zabezpečenie ubytovania a nesplňa podmienku finančného zabezpečenia pobytu na území SR.

9. Pokiaľ sa týka stanovenej dĺžky doby zaistenia uviedol, že túto stanovil podľa § 88 ods. 4 ZoPC na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 12.03.2018, pričom táto doba je nevyhnutná vzhľadom na to, že počas tejto doby správny orgán vykoná všetky dostupné úkony smerujúce k vyhosteniu účastníka konania z územia SR. Doba zaistenia sa môže skrátiť, pričom presná doba sa nedá presne určiť, nakoľko závisí od viacerých neovplyvniteľných faktorov. Správny orgán v spolupráci s Ú. B. bude vykonávať všetky potrebné úkony smerujúce k jeho vyhosteniu z územia SR. Záverom dodal, že po preskúmaní všetkých skutočností a dôkazov mal za to, že zaistenie účastníka konania je v súlade s článkom 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej „Dohovor“). Zaistenie účastníka konania pre účely administratívneho vyhostenia je zákonným pozbavením osobnej slobody osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostení z územia SR. Samotným základom pre začiatok konania o reálnom vyhostení je existencia rozhodnutia o administratívnom vyhostení účastníka konania z územia SR, pričom k výkonu administratívneho vyhostenia priamo slúži inštitút zaistenia cudzinca.

10. Ohľadne útvaru, kam má byť účastník spolu s maloletými cudzincami umiestnený uviedol, že Ú. B. je zariadenie určené na umiestňovanie cudzincov, ktorí sú zaistení za účelom výkonu administratívneho vyhostenia, výkonu trestu vyhostenia, realizácie readmisie z územia SR do iného členského štátu EÚ, prípadne inej tretej krajiny, realizácie dublinského transferu podľa dublinského nariadenia. Pri umiestňovaní maloletých sa zaoberal aj čl. 9 Dohovoru o právach dieťaťa, ako aj článkom 41 ods. 4 Ústavy SR. Mal zato, že tým, že zúčastnení maloletí cudzinci sa umiestňujú spoločne s účastníkom konania, ktorý je ich rodičom v jednom zariadení, správny orgán chráni najlepšie záujmy zúčastneného maloletého cudzinca a nepretrhol tak rodinné väzby. Tým, že správny orgán nerozdelil rodinu, dodržal zároveň aj základnú zásadu zachovania rodiny a právo dieťaťa byť v opatere svojho rodiča, teda právo na rodinný život, pričom je v záujme maloletého dieťaťa, aby zotrvalo so svojim rodičom a nebolo od neho odlúčené a odovzdané pracovníkom sociálnej kurately, čo by podľa názoru správneho orgánu bolo horším zásahom do jeho práv.

11. Iba v Ú. sú zriadené priestory pre umiestnené rodiny štátnych príslušníkov tretích krajín s maloletými deťmi, resp. maloletých v sprievode rodiča, teda zákonného zástupcu, ktoré spĺňajú všetky požiadavky na primerané, hygienicky spôsobilé ubytovanie, stravovanie a voľnočasové aktivity a sú vybavené tak, aby sa zabránilo ohrozeniu života alebo poškodeniu zdravia a aby umiestnenie nemalo negatívny vplyv na duševné zdravie detí, ktoré sú umiestňované spolu s rodičmi.

12. Maloletým osobám spolu s rodičmi je zabezpečená každodenná osobná hygiena. Strava je deťom poskytovaná 5x denne (okrem raňajok, obeda a večere dostávajú deti navyše desiatu a olovrant), pediatrická zdravotná starostlivosť je poskytovaná na základe zmluvného vzťahu s pediatričkou, pričom mimovládna organizácia Slovenská humanitná rada prostredníctvom realizovaného projektu v súčasnosti zabezpečuje aj doplnkovú zdravotnú starostlivosť s dôrazom na starostlivosť o zraniteľné skupiny. V prípade jazykovej bariéry je zabezpečený tlmočník. Počas dňa je deťom v súlade s časovým rozvrhom dňa zabezpečený pobyt na čerstvom vzduchu, pričom tento sa zabezpečuje formou vychádzky na detskom ihrisku, kde majú možnosť venovať sa záujmovým aktivitám vrátane herných a rekreačných aktivít, ktoré sú primerané ich veku. V prípade nepriaznivého počasia je k dispozícii krytý

prístrešok a telocvičňa. Vo vnútornej časti ubytovacích priestorov sú pre deti zriadené herne, v ktorých majú k dispozícii rôzne herné a rekreačné aktivity, ktoré sú primerané ich veku. Herňa je vybavená zodpovedajúcim nábytkom a celkovo upravená s cieľom skvalitnenia vykonávania kultúrnych aktivít a trávenia voľného času maloletých osôb. Spoločenské miestnosti sú vybavené DVD prehrávačmi a televíznymi prijímačmi s príjmom satelitných TV staníc. Pre deti sú k dispozícii rôzne výkresy, zošity, omaľovánky, ceruzky, farby, štetce, farebné kriedy, modelovacie hmoty, puzzle, detské knihy, hračky a podobne.

13. Rovnako pre maloleté osoby je k dispozícii sociálny pracovník, ktorý plánuje a reguluje vzdelávacie, rekreačné a herné aktivity maloletých osôb v zariadení, pričom spolupracuje s mimovládnu organizáciou Slovenská humanitná rada, primárne najmä pri zabezpečovaní sociálneho a psychologického poradenstva a starostlivosti, s dôrazom na starostlivosť o zraniteľné skupiny a sekundárne pri vzdelávaní a jazykovej príprave, ktorú zabezpečuje učiteľ slovenského jazyka maloletých štátnych príslušníkov tretích krajín - zamestnanec uvedenej organizácie. Tieto a ďalšie aktivity, ktoré zodpovedajú postaveniu a vekovej skupine osôb sú realizované v rámci realizovaného projektu č. SK 2016 AMIF SC3.2.

14. Žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 30.01.2018 žiadal správnu žalobu zamietnuť. K námietkam uvedeným v správnej žalobe doplnil, že žalobkyňa ako cudzinec, bola zadržaná ihneď po neoprávnenom prekročení štátnej hranice vo vozidle prevádzáčov. Týmto svojim konaním porušila hneď niekoľko zákonných noriem platných na území SR - zákon o pobyte cudzincov, Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/399 z 09.03.2016. Preto nemohlo ísť o nesprávne právne posúdenie veci. Pokiaľ sa týka námietky, že jej zaistenie je čisto formálne, neúčelné a arbitrárne a v rozpore s článkom 5 Dohovoru uviedol, že v prípade žalobkyne ide o rozhodnutie vydané v súlade s platnými zákonmi na území SR. Rozhodnutím bol sledovaný účel, ktorým je ochrana spoločnosti pred nežiaducimi vplyvmi nelegálnej migrácie. Nestotožnil sa s námietkami týkajúcimi sa preverenia bezpečnostnej situácie v Maďarsku, ako aj v domovskej krajine, nakoľko Maďarsko je krajinou Európskej únie a je považované za bezpečnú, demokratickú krajinu, kde sú dodržiavané všetky zákony, zákonmi stanovené normy a nariadenia. Pokiaľ sa týkalo P., dával do pozornosti skutočnosť, že dňa 30.01.2018 bol realizovaný výkon rozhodnutia o administratívnom vyhostení, ktorým bol iný cudzinec reálne vyhostený do P. J. T. po tom, ako mu bol vydaný náhradný cestovný doklad.

15. V stanovenej dĺžke doby zaistenia uviedol, že túto stanovil po dôkladnom vyhodnotení osoby žalobkyne, pričom vychádzal zo skutočnosti všeobecnej známej z praxe, keďže dobu zaistenia nie je možné dopredu určiť, nakoľko závisí od viacerých nepredpokladaných faktorov, pričom počas celej doby zaistenia bude skúmať, či trvá účel zaistenia (§ 90 ods. 1 písm. d) ZoPC).

16. K umiestneniu žalobkyne spolu s maloletými deťmi do Ú. B. uviedol, že v tomto prípade to bolo najlepším možným riešením situácie, do ktorej sa žalobkyňa dostala. Ich umiestnením spolu s rodičom v zariadení bolo zabezpečené ich blaho, tak ako je uvedené v článku 3 Dohovoru o právach dieťaťa, v ktorom sa okrem iného uvádza: "Štát musí poskytovať dieťaťu primárnu starostlivosť v prípade, keď ju nemôžu poskytnúť rodičia alebo iné zodpovedné osoby." V tomto prípade je a bude zabezpečené, že maloleté deti neutrpia žiadnu ujmu, ale práve naopak, bude im poskytnutá komplexná starostlivosť. Rozhodnutie je tiež v súlade s článkom 22 citovaného dohovoru. Žalobkyňa sa so svojimi deťmi zdržiava na území SR v stave finančnej a hmotnej núdze. Nedokáže svojím maloletým deťom zabezpečiť stravu, ubytovanie a ani prostriedky na hygienickú starostlivosť. Preto žalovaný zastával názor, že jedine zaistenie a dočasné umiestnenie žalobkyne spolu s maloletými deťmi v priestoroch zariadenia bolo správnym rozhodnutím, ktoré je plne v súlade so zákonnými normami. Ohľadne správnej identifikácie maloletých detí zastával názor, že ani identita žalobkyne nie je ničím potvrdená, preto identifikácia detí len podľa mena a dátumu narodenia je pre tento účel plne dostačujúca.

17. Podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, Policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny
b) na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

18. Podľa § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, Administratívne vyhostenie je rozhodnutie policajného útvaru o tom, že cudzinec nemá alebo stratil oprávnenie zdržiavať sa na území Slovenskej republiky a je povinný opustiť územie Slovenskej republiky, s možnosťou určenia lehoty na jeho vycestovanie

do krajiny pôvodu, krajiny tranzitu, ktorejkoľvek tretej krajiny, do ktorej sa štátny príslušník tretej krajiny dobrovoľne rozhodne vrátiť a ktorá ho prijme, alebo na územie členského štátu, v ktorom má udelené právo na pobyt alebo poskytnutú medzinárodnú ochranu. V rozhodnutí o administratívnom vyhostení sa uvedie aj krajina, do ktorej je cudzinec vyhostený, ak je možné takúto krajinu určiť. V rozhodnutí o administratívnom vyhostení policajný útvar môže uložiť zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky a na územie všetkých členských štátov. Policajný útvar, v rozhodnutí o administratívnom vyhostení, uloží zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky a na územie všetkých členských štátov, ak v rozhodnutí o administratívnom vyhostení neurčí lehotu na vycestovanie.

19. Podľa § 88 ods. 4 prvá a druhá veta zákona o pobyte cudzincov, Štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov.

20. Podľa článku 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), Každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:

f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

21. Podľa čl. 3 Dohovoru, Nikoho nemožno mučiť alebo podrobiť neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

22. Podľa čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, Nikoho nemožno mučiť ani podrobiť krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

23. Podľa § 2 ods. 7 zákona o pobyte cudzincov, Zraniteľnou osobou je najmä maloletá osoba, osoba so zdravotným postihnutím, obeť obchodovania s ľuďmi, osoba staršia ako 65 rokov, tehotná žena, slobodný rodič s maloletým dieťaťom a osoba, ktorá bola vystavená mučeniu, znásilneniu alebo iným závažným formám psychického, fyzického alebo sexuálneho násillia; v odôvodnených prípadoch možno za staršiu osobu považovať aj osobu mladšiu ako 65 rokov.

24. Podľa § 88 ods. 8 zákona o pobyte cudzincov, Ustanovenie odseku 1 sa nevzťahuje na maloletú osobu, ktorá nemá zákonného zástupcu. Iné zraniteľné osoby možno zaistiť len v nevyhnutnom prípade a na čo najkratší čas.

25. Podľa článku 3 bod 1 Dohovoru o právach dieťaťa, Záujem dieťaťa musí byť prvoradým hľadiskom pri akejkoľvek činnosti týkajúcej sa detí, nech už uskutočňovanej verejnými alebo súkromnými zariadeniami sociálnej starostlivosti, súdmi, správnymi alebo zákonodarnými orgánmi.

26. Podľa článku 3 ods. 2 Dohovoru o právach dieťaťa, Štáty, ktoré sú zmluvnou stranou Dohovoru, sa zaväzujú zabezpečiť dieťaťu takú ochranu a starostlivosť, aká je nevyhnutná pre jeho blaho, pričom berú ohľad na práva a povinnosti jeho rodičov, zákonných zástupcov alebo iných jednotlivcov právne za neho zodpovedných, a robia pre to všetky potrebné zákonodarné a správne opatrenia.

27. Podľa článku 3 ods. 3 Dohovoru o právach dieťaťa, štáty, ktoré sú zmluvnou stranou Dohovoru, zabezpečia, aby inštitúcie, služby a zariadenia zodpovedné za starostlivosť a ochranu detí zodpovedali štandardom ustanoveným kompetentnými úradmi, najmä v oblastiach bezpečnosti a ochrany zdravia, počtu a vhodnosti svojho personálu, ako aj kompetentného dozoru.

28. Podľa článku 22 bod 1 Dohovoru o právach dieťaťa, Štáty, ktoré sú zmluvnou stranou Dohovoru, robia opatrenia potrebné na zabezpečenie toho, aby dieťa žiadajúce o priznanie postavenia utečenca alebo ktoré sa v súlade s platným medzinárodným alebo vnútroštátnym právom a postupom považuje za utečenca, nech už je v sprievode svojich rodičov, iných osôb, alebo bez sprievodu, dostalo potrebnú ochranu a humanitárnu pomoc pri využívaní práv ustanovených týmto Dohovorom a inými dokumentmi v oblasti medzinárodného humanitárneho práva a ľudských práv, ktorého sú uvedené štáty zmluvnými stranami.

29. Podľa bodu 13 úvodných ustanovení Dublinského nariadenia III, V súlade s Dohovorom Organizácie Spojených národov o právach dieťaťa z roku 1989 a Chartou základných práv Európskej únie by členské štáty pri uplatňovaní tohto nariadenia mali predovšetkým zvažovať najlepšie záujmy dieťaťa. Pri posudzovaní najlepších záujmov dieťaťa by mali členské štáty náležite zohľadniť najmä blaho a sociálny rozvoj, bezpečnosť a ochranu a názory maloletej osoby s ohľadom na jej vek a vyspelosť vrátane jej osobnej situácie. Okrem toho by sa z dôvodu mimoriadnej zraniteľnosti maloletých osôb bez sprievodu mali pre ne stanoviť osobitné procesné záruky.

30. Podľa článku 28 ods. 1 Dublinského nariadenia III, členské štáty nezaistia osobu len z toho dôvodu, že v súvislosti s ňou prebieha konanie podľa tohto nariadenia.

31. Podľa článku 28 ods. 2 Dublinského nariadenia III platí, že ak existuje značné riziko úteku, členské štáty môžu dotknutú osobu zaistiť na účely zabezpečenia konania o odovzdaní v súlade s týmto nariadením, a to na základe individuálneho posúdenia a len vtedy, ak je zaistenie primeraným opatrením a nie je možné účinne uplatniť iné, miernejšie alternatívne donucovacie opatrenia.

32. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“), Tento zákon sa vzťahuje na konanie, v ktorom v oblasti verejnej správy správne orgány rozhodujú o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb, ak osobitný zákon neustanovuje inak.

33. Podľa § 3 ods. 5 Správneho poriadku, Rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu vecí. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

34. Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku, Správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav vecí a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

35. Podľa § 46 Správneho poriadku, Rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu vecí a musí obsahovať predpísané náležitosti.

36. Podľa § 47 ods. 2 Správneho poriadku, Výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný zákon.

37. Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku, V odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

38. Pokiaľ sa týka súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia, správny súd právne uzatvára:

39. Predmetom konania bolo preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BA12-2-011/2018-AV zo dňa 11.01.2018, ktorým žalovaný podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov zaistil žalobkyňu spolu s maloletými cudzincami na základe vykonateľného rozhodnutia o administratívnom vyhostení vydaného Oddelením cudzineckej polície Policajného zboru Nové Zámky pod č. PPZ-HCP-BA12-1-008/2018-AV dňa 12.01.2018 (správne číslo PPZ-HCP-BA12-2-008/2018-AV) a umiestnil ich v Ú. W. D. W. E. B.. Podľa § 88 ods. 4 ZoPC stanovil dĺžku doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 12.03.2018.

40. V zmysle Správneho súdneho poriadku je správny súd povinný pri svojom rozhodovaní vychádzať z ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, pričom odklon od tejto praxe predstavuje samostatný dôvod kasačnej sťažnosti voči jeho rozhodnutiu.

41. K námietke žalobkyne poukazuje na nutnosť obozretného posudzovania prípadov zaistovania rodín cudzincov s maloletými deťmi aj s poukazom na judikatúru ESLP, súd na tomto mieste považuje za dôležité zdôrazniť, že z judikatúry ESLP vyplýva, že deti by nemali byť pozbavované osobnej slobody a to bez ohľadu na to, či majú zákonného zástupcu alebo sú bez sprievodu.

42. Pokiaľ sa týka danej žalobnej námietky súd poukazuje na ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý už vo viacerých svojich rozhodnutiach zdôrazňoval potrebu posudzovať v prípade zaistenia maloletých detí najlepší záujem dieťaťa v zmysle čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa opierajúc sa o judikatúru ESLP (rozsudok zo dňa 19.01.2012, vo veci Popov proti Francúzsku, rozsudok zo dňa 12.10.2006 vo veci Mubilanzila Mayeka a Kaník Mitunga v. Belgicko a rozsudok zo dňa 19.01.2010 vo veci Muskhadzhiyeva i. v. Belgicko) poukazujúcu nato, že deti by nemali byť pozbavované osobnej slobody a to bez ohľadu na to, či majú zákonného zástupcu alebo sú bez sprievodu, pričom tento súd vo viacerých prípadoch rozhodol, že umiestnenie detí v zariadeniach, kde boli pozbavené osobnej slobody, bolo porušením čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa a čl. 3 Dohovoru. V tomto kontexte súd poukazuje na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prezentovanú v rozsudku sp. zn. 10Sza/12/2016 zo dňa 14.6.2016 (Judikát roka 2017). V zmysle predmetného rozsudku správny orgán musí s poukazom na najlepší záujem dieťaťa (zakotvený v článku 3 odsek 1 Dohovoru o právach dieťaťa, ktorý zaručuje dieťaťu právo na posúdenie jeho alebo jej najlepších záujmov a ich prvoradé zohľadnenie pri akýchkoľvek krokoch alebo rozhodnutiach, ktoré sa ho týkajú, tak vo verejnej, ako aj v súkromnej sfére), postupovať obozretné pri umiestňovaní detí spolu s rodičom v Ú. W. D. a pri úvahe o ich umiestnení by nemal opomenúť, že najlepší záujem dieťaťa, ktorý je vyjadrením hodnôt, na ktorých je postavený systém ochrany práv dieťaťa, nie je možné účinne dosiahnuť bez reflektovania na judikatúru ESLP, ktorá ohľadne pozbavenia osobnej slobody dieťaťa a ochrany práv a najlepšieho záujmu dieťaťa vo veciach zaistenia maloletých cudzincov najmä tých, ktorí sú v sprievode rodičov, opakovane konštatovala porušenie čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa, ako aj čl. 3 Európskeho dohovoru o ľudských právach.

43. V tejto súvislosti kasačný súd rovnako vyjadril právny názor, že deti by nemali byť postihované za imigračný status svojich rodičov (t.j. za to, že ich rodičia cestujú bez potrebných dokladov, resp. s pozmenenými, dokonca falšovanými dokladmi), ani za ich predchádzajúce správanie, ktoré je vyhodnocované ako riziko úteku (rozsudok NS SR sp. zn. 1Sza/14/2016 z 11.10.2016). V tomto rozhodnutí ďalej súd uviedol, že vo veci „spornosti zaistenia (umiestnenia) maloletých detí s matkou a obozretného súdneho prieskumu tohto právneho stavu sa už Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil v konaní podľa Piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, judikoval svoj právny názor (rozsudok sp.zn. 10/SZa/12/2016 zo dňa 14.06.2016), s právnymi názormi, ktorého sa kasačný súd stotožňuje s precedenčnými následkami uvedenými v ustanovení § 3 ods. 3 spolu s § 139 ods. 2 a 3, § 440 ods. 1 písm. i/, § 464, ako aj § 469 S.s.p, ako aj so sankčnými dôsledkami podľa § 80 ods. 1 písm. c/ S.s.p. Kasačný súd v uvedenej súvislosti najmä poukazuje na judikatúru ESLP (§ 131 veta druhá S.s.p.), z ktorej vyplýva, že deti by nemali byť pozbavované osobnej slobody a to bez ohľadu na to, či majú zákonného zástupcu alebo sú bez sprievodu.“

44. V preskúmvanej právnej veci správny súd dopĺňa, že zákon o pobyte cudzincov neumožňuje zaistiť deti bez sprievodu alebo odlúčené od rodičov (§ 88 ods. 8), hoci na druhej strane pripúšťa, aby spolu s rodičom boli umiestnené do Ú. aj deti (§94 ods. 3), správny orgán musí s poukazom na najlepší záujem dieťaťa zakotvený v čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa postupovať obozretné pri umiestňovaní detí spolu s rodičom v Ú. a pri úvahe o ich umiestnení by nemal opomenúť, že najlepší záujem dieťaťa, ktorý je vyjadrením hodnôt, na ktorých je postavený systém ochrany práv dieťaťa, nie je možné účinne dosiahnuť bez reflektovania na relevantnú judikatúru ESLP týkajúcu sa pozbavenia osobnej slobody dieťaťa a ochrany práv a najlepšieho záujmu dieťaťa vo veciach zaistenia maloletých cudzincov najmä tých, ktorí sú v sprievode rodičov.

45. Správny súd rovnako poukazuje na judikatúru kasačného súdu, že žalovaný v súlade s vyššie uvedenými záväzkami podľa čl. 3 ods. 2 a 3 Dohovoru o právach dieťaťa, pri úvahe o umiestnení detí spoločne s rodičom do Ú. musí zohľadniť, že tak, ako deti bez sprievodu, tak aj deti, ktoré sú na ceste s rodičmi, by nemali trpieť zdĺhavým pobytom v zaistení. V prejednávanej veci však ide o zaistenie maloletých detí do 12.03.2018. Najmä s prihliadnutím na ustanovenie § 88 ods. 8 ZoPC bolo možné od správneho orgánu očakávať, vzhľadom na obmedzenia osobnej slobody maloletých detí vysporiadanie

s požiadavkou zákonodarcu, že zaistenie maloletých detí, ako zraniteľných osôb, musí byť obmedzené na čo najkratší čas.

46. S poukazom na ustálenú rozhodovaciu prax kasačného súdu sa správny súd nemôže stotožniť s názorom žalovaného prezentovaného v preskúmanom rozhodnutí, že v prípade zaistenia maloletých cudzincov zobral do úvahy príslušné ustanovenia Dohovoru o právach dieťaťa a že jeho zaistenie je v súlade s článkom 3 ods. 1 Dohovoru, ktorý sleduje najlepší záujem dieťaťa v každom prejednávanom prípade.

47. Rovnako v prípade zaistenia maloletých cudzincov nie je bez významu aplikácia ustanovenia článku 28 ods. 2 Dublinského nariadenia III, že možno dotknutú osobu zaistiť v súlade s týmto nariadením, avšak len ak je zaistenie primeraným opatrením a nie je možné účinne uplatniť iné, miernejšie alternatívne donucovacie opatrenia. Súd má zato, že ani táto podmienka v prípade zaistenia žalobkyne a maloletých cudzincov splnená nebola.

48. Pokiaľ sa týka iných menej závažných prostriedkov zaistenia kasačný súd vo svojej rozhodovacej činnosti poukázal nato, že za tieto možno v prípade žiadateľa o azyl (aj keď v inom členskom štáte) považovať zdržiavanie sa v azylovom zariadení bez možnosti udelenia priepustky [§ 23 ods. 3 písm. c), resp. § 23a ods. 1 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle], pričom daným sa však správny orgán nezaoberal, resp. z odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia to nevyplýva.

49. Preto s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti správny súd v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami podľa § 230 ods. 1 písm. a) Správneho súdneho poriadku a z dôvodov uvedených v § 191 ods. 1 písm. c) Správneho súdneho poriadku napadnuté rozhodnutie žalovaného č. PPZ-HCP-BA12-2-011/2018-AV zo dňa 11.01.2018 zrušil a nariadil žalovanému bezodkladné prepustenie žalobkyne a maloletých cudzincov, nakoľko žalovaný svojím rozhodnutím zasiahol do ich osobnej slobody, pričom čl. 5 ods. 4 Dohovoru zakotvuje povinnosť nariadiť prepustenie osoby, ktorej pozbavenie slobody bolo nezákonné. Ostatnými žalobnými námietkami sa správny súd nezaoberal, nakoľko zistil iný závažný dôvod odôvodňujúci zrušenie nezákonného rozhodnutia žalovaného.

50. O trovách konania súd rozhodol podľa § 167 Správneho súdneho poriadku tak, že priznal ich náhradu žalobkyne, ktorá bola v konaní úspešná, voči žalovanému. O výške priznaných trov konania bude rozhodnuté samostatným rozhodnutím po právoplatnosti rozhodnutia v tejto veci (§ 175 ods. 2 SSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť, ktorá sa podáva na Krajskom súde v Košiciach v lehote siedmich dní od doručenia rozhodnutia krajského súdu.

V kasačnej sťažnosti sa uvedú všeobecné náležitosti podania podľa § 57 Správneho súdneho poriadku to znamená, ktorému správne súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka konania. Ďalej sa v kasačnej sťažnosti musí uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body") a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí správne súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Správny súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. K podaniu kolektívneho orgánu musí byť pripojené rozhodnutie, ktorým príslušný kolektívny orgán vyslovil s podaním súhlas.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal

jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Kasačnú sťažnosť možno podľa § 440 ods. 1 Správneho súdneho poriadku odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v § 440 odsek 1 písm. g) až i) Správneho súdneho poriadku sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.